

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 Уип. 1/14
17.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Драгоша Ђорђевића из Београда, Ул. Његошева бр. 45, кога заступа Ђорђе А. Мара, адвокат из Београда, Ул. краља Милана бр. 10, поднетој против Министарства државне управе и локалне самоуправе Републике Србије, ради поништаја решења бр. 90-00-90/2014-17 од 29.09.2014. године, у правној ствари формирања посебног бирачког списка цинцарске националне мањине, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.12.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства државне управе и локалне самоуправе Републике Србије бр. 90-00-90/2014-17 од 29.09.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је захтев тужиоца за формирање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине.

Тужбом, поднетом овом суду дана 28.10.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и прекорачења границе законског овлашћења. Истиче да образложење оспореног решења не садржи никакве чињенице и податке, као ни околности на којима би се те чињенице заснивале, већ се само цитирају законске одредбе, без навођења разлога у чему се огледа неиспуњеност захтева. Тужени се бави квантитативном проценом броја припадника Цинцара као националне мањине са бројем становника Републике Србије, чиме посредно врши дискриминацију целокупне националне мањине. Наводи да сам Закон о националним саветима националних мањина предвиђа као услов да број припадника националне мањине потребан за формирање посебног бирачког списка не може да буде мањи од 300, а тужилац је уз захтев поднео 329 судски оверених потписа пунолетних лица која су подржала захтев за формирање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине. Сматра да број не карактерише једну националну мањину, а што проистиче и из мишљења Заштитника грађана од 21.05.2014. године, који је дао мишљење да бројност етничке заједнице не треба нити сме да буде једини критеријум за признавање колективног права на оснивање националног савета. Наиме, Цинцари су као национална мањина дубоко инкорпорирани у српско друштво, српску државу и њену државотворност, јер су многи од њих учествовали у формирању како српског грађанског друштва и културе, тако и државе. Са изнетих разлога, предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавезе туженог да му надокнади трошкове за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара, за заступање на рочишту у износу од 37.500,00 динара и таксе по одлуци суда.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и навео да је решавајући о поднетом захтеву тужиоца, полазећи од званичне статистике о броју пунолетних припадника цинцарске националне мањине према последњем попису становништва, утврдио да је укупан број грађана који су на попису 2011. године желели да се изјасне као Цинцари мањи од броја оних грађана који су накнадно подржали захтев за образовање посебног бирачког списка своје националне мањине, па је тужени заузео став да Цинцари као група држављана по бројности нису довољно репрезентативни да би се, у смислу Закона о заштити права и слобода националних мањина, могли сматрати националном мањином, те је стога својим решењем одбио захтев тужиоца за образовање посебног бирачког списка цинцарске националне мањине. предложио

је да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужилац је дана 22.09.2014. године, поднео туженом захтев за формирање посебног бирачког списка за припаднике цинцарске националне мањине и уз захтев приложио 329 судски оверених изјава којима се подржава захтев за формирање посебног бирачког списка. Позивајући се на одредбу члана 44. став 1. Закона о националним саветима националних мањина и члана 2. став 1. Закона о заштити права и слобода националних мањина, тужени орган је утврдио, на основу података из пописа становништва, домаћинства и станова 2011. године, да је укупан број Цинцара у Републици Србији 243, а да је удео Цинцара у укупном броју становника Републике Србије 0,003, па се та група држављана не може сматрати националном мањином у Републици Србији, јер не испуњава услове из члана 2. став 1. Закона о заштити права и слобода националних мањина, да је по бројности довољно репрезентативна, те је оспореним решењем одбио захтев тужиоца.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа, јер су њиме повређена правила поступка, прописана одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), којом је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, посебно утврђивање чињеничног стања, по потреби разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Наиме, основано се у тужби указује да у образложењу оспореног решења нема разлога о томе зашто цинцарска национална мањина није довољно репрезентативна због мале бројности, не наводи се који је то број чланова националне мањине који је

репрезентативан и којим прописом је то утврђено, односно којим критеријумом се тужени руководио када је утврђивао репрезентативност и ко је утврдио тај критеријум. Ово стога што бројност етничке заједнице не може бити једини критеријум за признавање колективног права на оснивање националног савета, а када се бројност цени треба водити рачуна и о томе да малобројнија заједница има већу потребу за заштитом идентитета и осигуравањем опстанка. Како у оспореном решењу нису наведени разлози који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, то је, по оцени Управног суда, тужени орган повредио правила поступка, предвиђена цитираном одредбом Закона о општем управном поступку, које повреде је дужан да отклони у поновном поступку одлучивања.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, које суд на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), одређује у износу од 16.500,00 динара, као и судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, па је

